

1

Thálie Engová cítila, jak jí narůstá hmotnost, když výtah nabíral rychlost paprskovitým ramenem od kotviště uprostřed karuselu. Pustila se a pomalu klesala k podlaze kabiny, snažila se odhadnout okamžik, v němž iluzorní gravitace dosáhne standardního 1 gé. Doufala, že tento habitat nepatří k takovým, kde puritánsky trvají na vysoké gravitaci, jako kdyby mělo obyvatele nějak morálně zušlechtit, budou-li vrávorat při 2 gé. Už teď ji tížil na bocích opasek s psolasem a instrumenty pro analýzu hlasovacího jádra.

„Thálie,“ oslovil ji Dreyfus tiše, jakmile začal výtah zpomalovat, „snaž se nevypadat tak nervózně.“

Popotáhla si lem blůzy. „Omlouvám se, pane.“

„Povedeš si skvěle.“

„Škoda, že jsem neměla víc času, pane. Na prostudování údajů o Sídle Perigal.“

„Informoval jsem tě o cíli cesty okamžitě, jakmile jsme opustili Panoplii.“

„To bylo sotva před hodinou, pane.“

Pohlédl na ni, pravé tupozraké oko bezmála zavřené. „Jaký máš index rychločtení?“

„Tři, pane. Nic výjimečného.“

Dreyfus se napil kávy z plastové baňky, kterou si přinesl z člunu. Vykouzčila mu ji Thálie: černou jako těr, jak to měl šéf rád. „Nejspíš to byl pořádně dlouhý soubor.“

„Přes tisíc odstavců, pane.“

„No, tady nebudeš potřebovat víc, než co ses naučila při výcviku.“

„Doufám. Přesto jsem si nemohla nevšimnout...“

„Čehopak?“ zeptal se Dreyfus vlídně.

„Že se v tom souboru neustále objevovalo vaše jméno, pane.“

„Caitlin Perigalová a já jsme na sebe již párkrát narazili.“ Nepatrně se pousmál. „Nepochybuji, že se bude hodně snažit, aby mi to patřičně připomněla.“

„Na to si vsadím,“ řekl Sparver, další zástupce výkonného prefekta ve skupině.

Dreyfus sevřel baculatými prsty Thálii rameno. „Prostě si pamatuj, že tady jsi kvůli jediné věci – máš zajistit důkazy. O všechno, co by tě mohlo vyrušovat, se postaráme Sparver a já.“

Když se výtahové dveře odsunuly, teplo a vlhko je zasáhlo jako vzteklé plácnutí mokrým hadrem. Všude, kam Thálie dohlédla, vířila ve vzduchu pára. Stáli v průchodu do obrovské dutiny v kamenném prstenci na obvodu kola. Většinu viditelného povrchu tvořila víceúrovňová jezírka propojená důmyslným systémem jezů a kanálů. Lidé se koupali, plavali nebo hráli vodní hry. Většinou byli nazí. Byli zde původní lidé, ale i takoví, kteří se od tradiční podoby už hodně vzdálili. Měli štíhlá, účelná těla, která vůbec nemusela být lidská.

Dreyfus vytáhl z kapsy blůzy masivní brýle a otřel opocená tmavá skla o rukáv. Thálie následovala jeho příkladu, nasadila si vlastní brýle a sledovala, jak se okolí změnilo. Mnoho nahých lidí teď bylo oblečených, případně měli na obličejích masky, nebo je přinejmenším částečně zakrývaly proměnlivé barevné útvary a peří jako vzdušné přeludy. Někteří dokonce změnili velikost i tvar. Pár jedinců se stalo neviditelnými, přestože jejich stíny prozrazovaly místo, kde se ve skutečnosti vyskytovali. Nad komplexem jezírek se nejasně rýsovaly zářivé rozvětvené struktury – Thálie nedovedla odhadnout, zda to jsou sošky, nebo počítačový model, který souvisí s probíhající myšlenkovou hrou.

„A už tu máme uvítání,“ poznamenal Dreyfus.

Cosi k nim kráčelo po suché pěšině, která se vinula mezi bazény. Dvojice hezkých ženských nohou v punčochách podpírala plochý táč s nápoji, vysoké podpatky cvakaly, jed-

na noha se pedantsky přesně kladla před druhou. Hladiny ve skleničkách zůstávaly nehybné jako skála.

Thálie pohnula rukou k opasku.

„Uklidni se,“ šeptl Dreyfus.

Servulus se zastavil před nimi. „Vítejte v Sídle Perigal, prefekti,“ pronesl pištivým hláskem. „Mohu nabídnout něco k pití?“

„Díky,“ řekla Thálie, „ale jsme ve –“

Dreyfus odložil na tác baňku s kávou, ruka mu zaváhala nad sklenkami. „Co doporučuješ?“

„To červené je docela oblíbené.“

„Tak si dám to červené.“ Vzal si sklenici, pozvedl ji ke rtům, ale jen natolik, aby mohl nasát aroma. Thálie si také vzala sklenku. Pouze Sparver abstinoval, jeho metabolismus se neuměl s alkoholem vypořádat.

„Následujte mě, prosím. Zavedu vás k představené.“

Kráčeli dutinou za párem nohou, kličkovali mezi jezírky. Pokud jejich přílet proběhl bez povšimnutí, nyní už tuto výhodu pozbyli. Thálie cítila na šíji mravenčení, jak je sledovaly znepokojené pohledy.

Vystoupali k nejvyššímu bazénku, do něhož chrlily vodu čtyři ozdobné kovové ryby z rozevřených úst. V jezírku se koupali tři dospělí, po prsa ponoření pod navoněnou a zpěněnou hladinu. Mezi dvěma muži stála Caitlin Perigalová, jejíž obličej znala Thálie z datového souboru. Měla svalnatá ramena, dlouhé paže končily elegantními prsty s plovacími blánami a ostře zelenými nehty. Vlasy jí zdobilo paví peří. Kolem hlavy poletovaly zelené nymfy a satyři.

„Ejhle, prefekti,“ prohlásila asi tak hřejivě jako supratekuté helium.

„Děkuji za přivítání, představená Perigalová.“ Dreyfus stál jen několik centimetrů od okraje bazénu. „Toto jsou zástupci výkonného prefekta Sparver Bancal a Thálie Engová. My dva jsme si již samozřejmě byli představeni.“

Perigalová se zrudně otočila ke svým společníkům. „Tenhle nepříliš bystrý tloušťík je Tom Dreyfus,“ vysvětlila.

Jeden z nich – aristokrat s dlouhými bílými vlasy – zkoumal Dreyfusa chladnými šedými očima. Jeho opeření vypadalo, jako by ho pomaloval rozdováděný impresionista. „Nelibuješ si v poněkud podivných známostech, Caitlin?“

Perigalová sebou mrskla, rozvlnila vodu dlouhým, svalnatým ocasem, který měla naroubovaný místo nohou. Thálie se dotkla tlačítka po straně brýlí, aby si ověřila, zda je ocas skutečný, nebo halucinace.

„Zdá se, že smyslem Dreyfusova života je nacházet obskurní zákonné chodníčky, aby mě mohl pořád dokola obtěžovat,“ prohlásila Perigalová.

Dreyfus se stále tvářil nezaujatě. „Dělám jenom svou práci. Není přece má vina, že při ní narážím na vás.“

„A narážíte často, že ano?“

„Už to tak vypadá. Mimochodem, hezký ocas. Co jste udělala s nohama?“

Perigalová ukázala na chodící ták. „Mívám je nablízku, aby udržovaly konverzaci.“

„Nejspíš jedna s druhou.“

„Ano, o to v zásadě šlo.“ Perigalová se v bazénku předklonila, hlas jí ztvrdl. „Tak jsme si odbyli společenskou konverzaci. Proveďte inspekci, udělejte, co musíte, pak laskavě z mého habitatu vypadněte.“

„Nepřišel jsem na inspekci habitatu,“ řekl Dreyfus.

Thálie vzdor svému předsevzetí ztuhla. Teď přišla chvíle, které se jak bála, tak se na ni těšila.

„Tak co tady chcete?“ zeptala se Perigalová.

Dreyfus vytáhl z kapsy kartu, podržel si ji před nosem a zašilhal na ni. Krátce pohlédl na Thálii a Sparvera, než začal číst: „Caitlin Perigalová, jako představená habitatu jste obviněna z přestupku pátého stupně, konkrétně ze zasahování do demokratických principů. Zmanipulovala jste

hlasovací zařízení s úmyslem získat prospěch pro svůj habitat.“

Perigalová začala něco blekotat, tváře jí zrudly rozhořčením, ale Dreyfus zvedl ruku, aby ji umlčel, a pokračoval:

„V průběhu vyšetřování bude váš habitat podroben uzávěře. Veškerý provoz mezi Sídlem Perigal a zbytkem soustavy, včetně Kaldery, je tímto ukončen. Není povoleno žádné vysílání ani příjem. Jakémukoli pokusu překročit tato opatření bude zamezeno ničivou silou. Rozhodnutí je závazné a není proti němu odvolání.“ Dreyfus se odmlčel, spustil ruku s kartou. „Uzávěra nabývá platnosti tímto okamžikem.“

Nastalo stíněné ticho, rušené pouze šploucháním vody o stěny bazénu.

„To je vtip, že?“ ozval se po chvíli šedooký muž a povzbudivě se podíval na Perigalovou. „Prosím tě, řekni, že je to vtip.“

„Tak na to nakonec přece došlo,“ prohlásila představená habitatu. „Vždycky jsem věděla, že jste špinavec, Dreyfusi, ale ve snu by mě nenapadlo, že tak klesnete.“

Dreyfus položil kartu vedle bazénu. „Zde je soupis obvinění vznesených proti vám. Mně připadají opodstatněná, ale jsem jenom nepříliš bystrý výkonný prefekt.“ Dotkl se prstem brady, jako by si právě vzpomněl na nedůležitou pochůzku. „Teď bych potřeboval malou službičku.“

„Vy jste se zbláznil.“

„Využijte laskavě svého privilegia a uvědomte obyvatele a hosty o uzávěře. Povězte jim, že zanedlouho ztratí veškerý kontakt s vnějším vesmírem. Připomeňte jim, že tento stav může trvat libovolně dlouho, a to až celé jedno století. Řekněte jim, že pokud chtějí odeslat vzkazy svým nejbližším mimo Sídlo Perigal, mají na to šest set sekund.“

Otočil se k Thálii a Sparverovi a ztišil hlas, ne však natolik, aby ho Perigalová neslyšela. „Moji zástupci, víte, co je

vaší povinností. Pokud vám bude kdokoli bránit nebo odmítne spolupracovat, máte oprávnění k exitaci.“

Dopravník v obruči karuselu ujížděl rychle, jeho pohyb působil proti odstředivé síle pomalu se otáčejícího kola. Thálie stísněně seděla vedle Sparvera.

„Není to spravedlivé,“ řekla.

„A co zase?“

„Všichni ti lidé tady uvízli pouhopouhou náhodou. Někteří jsou zde jenom na návštěvě.“

„Jediné schůdné řešení málokdy bývá spravedlivé.“

„Ale odříznout je od Třpytného pásu, od Žlutozemě, od přátel a rodin, od vizualizace, od léčebných programů... Někteří mohou opravdu zemřít, než uzávěra skončí.“

„V tom případě na to měli pomyslet dřív. Jestli se vám nelíbí představa, že uvíznete v uzávěře, tak si o svém habitatu zjistěte základní fakta.“

„To je hodně tvrdé.“

„Poplivali demokracii. Když jim to demokracie oplatí, nebudu kvůli tomu v noci špatně spát.“

Blížili se k cíli, Thálie cítila, že se jí vrací váha, když dopravník zpomaloval. Oba prefekti vystoupili v další dutině, menší a lépe osvětlené než ta první. Na podlaze vytvářely vzor černé a bílé dlaždice, vybroušené do dokonalého lesku. Z otvoru uprostřed se zvedal černý válec, tlustý jako kmen stromu, vrcholem se téměř dotýkal stropu. Na povrchu sloupu poblikávalo schematické znázornění toku informací: jemné červené a modré vzory se rychle měnily. Točité schodiště bez zábradlí kolem válce umožňovalo přístup k rozhraním, která vypadala jako uříznuté větve.

U paty černého kmene stál muž v béžové uniformě – Thálie usoudila, že je technik nebo strážník, ve tváři měl jasně vepsanou nedůvěru, když je vyzval: „Nechodte blíž.“

Sparver zareagoval: „Nedala vám snad Perigalová vědět, že jsme na cestě a že nám nesmíte překážet?“

„Je to podvod. Jste agenti Sídla Cantarini.“

Sparver se na něho skepticky zahleděl. „Copak vypadám jako agent Sídla Cantarini?“

„Agent může vypadat jakkoli.“

„Jsem hypervepř. Zdá se vám pravděpodobné, že by vysla-li tak ošklivý vzorek, kdyby měli jakoukoli jinou možnost?“

„Nemohu nic riskovat. Jestli se dotknete jádra, přijdu o práci, o postavení, o všechno.“

„Ustupte stranou, pane,“ řekla Thálie.

„Lituji, nemůžu vám dovolit, abyste se přiblížili.“ Strážník otevřel ruku a ukázal jim matně stříbrné zařízení, které měl zasazené do dlaně, a červený spínací knoflík. „V tuto chvíli na vás míří všechny zbraně. Prosím, nenuťte mne, abych je použil.“

„Když nás zabijete, Panoplie prostě pošle další prefekty,“ prohlásil Sparver.

Thálii začala svrbět pokožka. Přímo cítila, jak ji skryté zbraně zkoumají, připravené vymazat ji z existence, stačil jediný pohyb palce strážníka v béžové uniformě.

„Nezabiji vás, pokud se teď otočíte a odejdete.“

„Odejdeme, jakmile získáme důkazy.“ Sparver odepnul z opasku držadlo psolasa a švihl jím, aby vysunul vlákno. Rozvinulo se do maximální délky, šlehlo do podlahy, až to prásklo.

„Není to podvod.“ Thálie se pokoušela potlačit chvění hlasu. „Jsme z Panoplie.“

„Prosím.“ Strážník palcem hladil rudý knoflík. „Udělám vše, co je zapotřebí, abych chránil jádro.“

Sparver pustil psolaso. Rukojet zůstala ve výšce pasu, podpíraná stočeným koncem ztuhlého vlákna. Kývala se ze strany na stranu jako had, jako by váhala. Pak se otočila proti strážníkovi a na jeho Adamově jablku se objevila červená tečka.

„Potřebuji znát odpověď na jednu otázku,“ řekl Sparver. „Jak moc vám záleží na prstech?“

Strážník se nadechl a zadržel dech.

„Psolaso se na vás již zaměřilo,“ pokračoval Sparver. „Jestliže zaznamená nepřátelské záměry – a nepřátelské záměry umí rozpoznávat skutečně nadmíru dobře –, skočí na vás rychleji, než vaši paži probíhají nervové impulzy. A jakmile bude u vás, provede vám ostrou hranou vlákna něco hodně ošklivého.“

Strážník otevřel ústa, aby něco řekl, ale vyšlo z něj pouze zasténání. Rozpažil a roztáhl prsty obou rukou včetně palců, jak nejvíc to šlo.

„To je rozumné,“ pochválil ho Sparver. „Teď tak hezky zůstaňte, ale ustupte od jádra.“ Kývl na Thálii, aby šla zajistit důkazní materiál. Psolaso se drželo u něj, tupý konec držadla sledoval muže v béžové uniformě, který se pomalu vzdaloval od středového válce.

Thálie přistoupila k jádru. Byl to standardní typ, nainstalovaný během posledních dvaceti roků, takže přesně věděla, kde začít.

„Zde zástupce výkonného prefekta Thálie Engová,“ řekla nahlas. „Potvrď identifikaci.“

„Vítejte, zástupce výkonného prefekta Engová,“ odpovědělo jádro neutrálním, bezpohlavním hlasem, obvyklým pro všechna jádra. „Jak vám mohu pomoci?“

Thálie si vybavila jednorázový kód, který dostala po odletu kutru z Panoplie. „Potvrď přijetí přednostního bezpečnostního přístupu N8P.“

„Přednostní přístup potvrzen. Na vyřízení máte šest set sekund, zástupce výkonného prefekta Engová.“

„Vyřaď obousměrný přístup k externí vizualizaci.“

„Přístup je zablokován.“

Rudé vzory zmizely. Na sloupu teď běžel pouze modrý provoz lokální vizualizace. Habitat už nepřijímal ani nevy-

sílal žádné signály. Vzápětí se modrý provoz zvýšil, jak obyvatelé propadali panice a posílali do jádra naléhavé dotazy.

Thálie pohlédla na strážníka, kterého pořád hlídalo Sparverovo psolaso. Poprvé v životě ztratil nepřetržité spojení s informačním matrixem vně Sídla Perigal, které mu zajišťovaly jeho implantáty. Muselo mu to připadat, jako když sekne gilotina.

Obrátila pozornost zpět k jádru. „Připrav mi tři fyzické kopie souhrnných balíků veškerých vstupních a výstupních dat habitatu za posledních tisíc dní.“

„Připravuji balíky. Prosím, okamžik vyčkejte.“

Thálie zvedla ruku a dotkla se hrdelního mikrofonu. „Tady Thálie, pane. Právě zajišťujeme důkazy. Měli bychom být zpátky během deseti minut.“

Nedostala odpověď. Ještě okamžik vyčkávala, aby poskytla Dreyfusovi čas aktivovat mikrofon, ale pořád se nic neozývalo. Pohlédla na Sparvera. „Neodpovídá.“

„Šéf může mít plné ruce práce,“ řekl Sparver.

„Dala jsem mu dost času, aby odpověděl. Dělá mi to starosti. Měli bychom se vrátit a zjistit –“

„Potřebujeme ty balíky, Thálie. Za pět minut jádro ukončí přístup.“

Sparver měl pravdu. Jednorázový kód – deset minut neomezené činnosti – jí podruhé přístup do jádra neumožní.

„Pospěš si,“ sykla skrze zaťaté zuby.

Znovu se zkusila spojit s Dreyfusem, pořád neodpovídal. Připadalo jí jako celá věčnost, než jádro vysunulo ze štěrbinu poblíž podstavce tři tlusté disky se zkopírovanými informacemi. Thálie je spojila a připnula si je na opasek. Bylo to sice absurdní, ale byla by přísahala, že cítí tíhu uložených dat. Zabere celé dny, než takové množství údajů protáhne snímacím paprskem.

„Jste hotová?“ zeptal se Sparver.

„Mám vše, co potřebujeme. Myslím, že lokální vizualizaci můžeme nechat spuštěnou.“

„Co když ji ale zneužijí a pokusí se obejít blokádu, kterou jste právě nainstalovala?“

„Zbude jim jen vytuhlé jádro. Měli by štěstí, kdyby fungovala podpora života, natož vizualizace.“ Thálie se otočila k jádru a zrušila přednostní přístup Panoplie, který před chvílí zadala. „Hotovo,“ řekla, a najednou ji zcela nečekaně zalil pocit zklamání.

„Tak vidíte, nakonec to nebylo tak těžké, že?“

„Dělám si starosti o šéfa.“

„To jenom tahle skála blokuje signál.“ Sparver se opět usmál na strážníka. „Skončili jsme. Můžu vám věřit, že neuděláte hloupost, když psolaso stáhnu?“

Muž v béžové uniformě ztěžka polkl a jen přikývl.

„Chápu to jako souhlas, že vám můžu věřit.“ Sparver natáhl ruku k psolasu. Vlákno se jen mihlo a zbraň mu skočila do dlaně, konec zasvištěl do držadla, šlehl jako bič. Sparver psolaso poplácal a pověsil si je na opasek. „Tak jdeme. Podíváme se, co je s naším šéfem.“

Když se dopravníkem v obruči karuselu vrátili k Dreyfusovi, našli ho, jak stojí osamocený, ale zcela klidný, uprostřed téměř nevýslovného zmatku. V jedné ruce držel brýle, v druhé psolaso.

Thálie si strhla brýle z očí, aby viděla, jak to vypadá doopravdy. Lidé křičeli, rvali se a cákali, aby se dostali od prefekta co nejdál. Caitlin Perigalová a její dva společníci se krčili v bazénu, voda zružověla krví. Šedovlasý muž ztratil předloktí, leželo na mramorových dlaždicích vedle bazénu, prsty vyčítavě ukazovaly na Dreyfuse. Kůže za zápěstím byla vyboulená, jako by se pokoušela dostat ven zbraň transplantovaná pod pokožku. Druhý muž se třásl jako při záchvatu, z obou nosních dírek mu tekla krev. Vytržštěně zíral na strop. Tři čtyři hosté okolo si tiskli různě těžká zranění. Podle krvavé vody, která se vodopády a kanály pře-

lévala z jezírka do jezírka, bylo těžké odhadnout, kolik lidí bylo zraněno. Zdravotníci servulové už dorazili a ošetřovali vážnější rány, ale dokonce i stroje vypadaly zmateně.

Perigalová byla naživu, nicméně namáhavě dýchala. Přes pravou tvář měla od koutku úst až k uchu krvavý šrám. Ztěžka se nadechla, oči vytřeštěné, sinalá zlostí a strachem.

„Zmýlil jste se, a taky za to zaplatíte.“

Dreyfus se pomalu otočil, jakmile k němu Thálie a Sparver došli, a zeptal se: „Máte soubory?“

Thálii vyschlo v ústech. „Ano,“ vysoukala ze sebe, usilovně se snažila zachovat profesionální výraz.

„Tak jdeme. Tady jsme skončili.“

2

V polovině cesty do středu kanceláře nejvyššího prefekta zastavila Dreyfuse trhnutím omezovací šňůra, zůstal viset v bezpečné vzdálenosti. Chvíli to vypadalo, že si Jane Aumonierová jeho přítomnost ani neuvědomuje, zcela se soustředila na jeden z mnoha nástěnných displejů. Tiše si odkašlal, než promluvil.

„Jestli chceš moji rezignaci, máš ji mít.“

Aumonierová k němu otočila hlavu, aniž pohnula tělem. „Z jakého důvodu, Tome?“

„To mi pověz ty. Pokud jsem se dopustil chyby při zásahu, nebo jsem mylně posoudil situaci, stačí jediné slovo.“

„Pokud ses dopustil chyby, tak jenom takové, žes nezašel dost daleko, když jsi bránil sebe a své zástupce. Jaký je konečný počet obětí?“

„Šest,“ odpověděl Dreyfus.

„Bylo i hůř. Perigalová je odjakživa tvrdý oříšek. Jednomístný počet obětí mi připadá zcela přijatelný, vezmu-li v úvahu, co všechno jsme očekávali.“

„Doufal jsem, že to proběhne bez problémů.“

„To zavinila Perigalová, nikoli ty.“

„Pořád mám pocit, že jsme s ní ještě neskončili. To, co mi řekla...“ Dreyfus se odmlčel, věděl, že Aumonierová má dost vlastních starostí i bez toho, aby ji zatěžoval svými pochybnostmi. „Mám pocit, jako bych si vyrovnával starý dluh. To není zrovna správný postoj pro prefekta.“

„Možná ne dokonale profesionální, ale určitě lidský.“

„V minulosti pokaždé unikla trestu, protože jsme nebyli dost bystří ani rychlí, abychom ji proklepli dřív, než důkazy zmizely. I kdyby se nám ji povedlo zmáčkнут, nepostihlo by ji za její trestnou činnost uvalení uzávěry na celé století.“

„Zatím nevíme, zda to tak neskončí i tentokrát.“

„Myslíš, Jane, že jí to zase projde?“

„Záleží na usvědčujícím materiálu. Nastal čas zjistit, zda je tvá nová odbornice ve skupině co platná.“

„Mám k Thálii naprostou důvěru.“

„Tak se nemáš čeho obávat. Jestli je Perigalová vinna, uzávěra potrvá. Pokud se důkazy nenajdou, bude Sídlu Perigal umožněno znovu se připojit k Třpytnému pásu.“

„Bez šesti lidí.“

„Občané propadají panice, když pozbudou vizualizaci. Za to nemůžeš.“

Dreyfus se snažil odhadnout její výraz, uvažoval, co mu uniká. Vůbec se jí nepodobalo, aby se musela ptát, kolik lidí během akce zahynulo, normálně by jejich počet měla uložený v paměti ještě dřív, než by se vrátil do Panoplie. Ale v bezvýrazné tváři Aumonierové bylo stejně nemožné číst, jako vždy. Dokázal si ještě vzpomenout, jak vypadala, když se usmívala a smála, nebo když se zlobila, jak vypadala, než se střetla s Hodinářem, ale stálo ho to stále větší úsilí.

„Promiň,“ zabručel, „ale nejde-li o důtku..., tak co ode mne vlastně chceš?“

„Popovídat si? Zažertovat? Sdílet teplo lidské společnosti?“

„To jistě ne.“

„Něco se objevilo. Zatímco jsi byl venku, dostali jsme informaci. Jde o stejně choulostivou záležitost jako s Perigalovou, jestli ne víc. A také naléhavou. Musíme okamžitě jednat.“

Dreyfus nezaslechl, že by se k něčemu schylovalo. „Další uzávěra?“

„Ne. Bohužel by již neměla smysl.“

„Jak to myslíš?“

Aumonierová natáhla ruku ke stěně, zvětšila jeden ze zobrazovacích sektorů. Vyplňoval ho snímek kulového habitatu, šedivé koule plné drobných detailů, tropy obepínal pás slunečních panelů, nad póly a kolem rovníku byla rozmístěna velká zrcadla. Rozměry se daly těžko odhadnout, ale Dreyfus pochyboval, že habitat má méně než kilometr v průměru.

„Asi ho nepoznáváš. To je nedávný snímek bubliny Ruskin-Sartorius. Skořepinový habitat páté velikosti na vnějším okraji vysoké orbity. Prozatím se ještě nedostal do pozornosti Panoplie.“

„Takže, čím ji upoutal nyní?“

„Tady máš poslední záběr, tři hodiny starý.“

Bublina Ruskin-Sartorius byla rozříznutá, nakrojená podél střední sekce jako bulva rozseknutá břitvou. Zářez málem rozpoltil habitat na dvě polokoule. Na obou stranách řezu byla tvrdá skořepina sežehlá dočerna. Vnitřní konstrukce dosud sálaly třeshňově rudě.

„Ztráty na životech?“ Dreyfus se snažil potlačit děs.

„Podle posledního sčítání tam žilo devět set šedesát obyvatel. Domníváme se, že zahynuli všichni, ale musíme okamžitě vyslat technickou skupinu a provést fyzické ohledání místa činu. Nelze vyloučit, že někdo přežil. Přinejmenším mohou zachránit obnovitelné bety.“

„Proč se o tom nemluví po celém Pásu?“

„Protože to držíme pod pokličkou. Nevypadá to jako nehoda.“

„Někdo si přece musel všimnout, že Ruskin-Sartorius vypadl ze sítě.“

„Naštěstí se účastnili vizualizace pouze na nízké úrovni, takže můžeme použít naše právo přístupu do sítě a simulovat jejich existenci jako plně funkčního habitatu, alespoň prozatím.“

„A to prozatím... znamená jak dlouho?“

„V nejlepším případě? Méně než šestadvacet hodin. Spíše pouhých třináct.“

„A co když se to provalí?“

„Budeme čelit vážné krizi. Myslím, že vím, kdo to udělal, ale musím mít naprostou jistotu, než podniknu patřičné kroky. Proto chci, abys hned odletěl na Ruskin--Sartorius. Vezmi si, koho potřebuješ. Zajisti důkazy a obnovitelné simulace, pak se vrať do Panoplie. A potom už si jenom můžeme držet palce.“

Dreyfus se znovu zahleděl na záběr zničeného habitatu. „Existuje pouze jedna jediná věc, která to mohla udělat, že? A dokonce to ani není zbraň.“

„Máme stejný názor,“ souhlasila Aumonierová.

Stěny taktického sálu byly obloženy jemně žilkovaným týkem, zohyzděným lesklou politurou. Nebyla tam okna ani obrazy, žádné polidšťující drobnosti. Veškerý tmavý nábytek, přiměřeně těžký, byl z neaktivní, přírodní hmoty zpracované stolaři. Na dvoukřídlových dveřích, vybavených velkými mosaznými zámky a pobitých tepaným bronzem, byl reliéf stylizované železné rukavice, symbolu Panoplie. Zařatá železná pěst znamenala ochranu, ale stejně snadno se dala chápat jako výhrůžka, že rozdrtí každého, kdo se proti ní postaví.

„Laskavě začněte, Engová,“ řekl vrchní prefekt Michael Crissel, který seděl naproti Thálii.

Thálie položila disky na kraj stolu, nervozitou je málem upustila. „Děkuji, vrchní prefekte. Zde jsou tři kopie su-

márních balíků z hlasovacího jádra Sídla Perigal.“ Ukázala na pohyblivý model habitatu; na trojrozměrném planetáriu v taktickém sále vypadal jako hodinářské kolečko, ačkoli byl zvětšený a posunutý nad skutečnou oběžnou dráhu. „Veškerá data za tisíc dní již byla zkopírována do našich archivů. Ověřila jsem, že všechny tři kopie sumářů se shodují a nevykazují známky úprav.“

„A co jste našla?“

„Měla jsem pouze několik hodin, což skutečně není dost času, abych stihla víc než jen zběžně –“

Vrchní prefekt Gaston Clearmountain netrpělivě zavrčel: „Řečičky vynechte, Engová. Prostě nám sdělte, co máte.“

„Předběžná analýza potvrzuje údaje v hlášení, které vedlo k uzávěře, pane,“ začala Thálie, bezmála se zakoktala. „Sídlo Perigal se skutečně provinilo zasahováním do demokratického procesu. Nejméně v osmi případech ovlivnilo hlasování při méně významných volbách, buď k vlastnímu prospěchu, nebo k výhodě spojenců. Takových případů ovšem může být víc. Získáme jasnější obraz, jakmile balíky důkladně přezkoumáme.“

„Doufal jsem, že jasnější obraz už máte,“ řekl Clearmountain.

Vrchní prefekt Sheridan Gaffney se předklonil, černé kožené křeslo pod ním zavržalo. „Nebud' na ni tak přísný, Gastone. Byla pod velkým tlakem, je šikovná, že za tak krátkou dobu dala vůbec něco dohromady.“

Gaffney měl pověst prchlivce, navíc nesnášel hlupáky. Byl nejen šéfem vnitřní bezpečnosti, ale rovněž vedl výcvik s psolasem, s Thálií jednal vždy naprosto spravedlivě, dokonce povzbudivě. Nyní ho považovala za jediného bezvýhradného spojence v místnosti. Bylo by to jiné, kdyby byl přítomen Dreyfus nebo Jane Aumonierová, jenomže Dreyfus byl pryč (měl stupeň prověření Mravenečník, který ho opravňoval účastnit se jednání, přestože nebyl vrchní pre-

fekt) a místo, kde se obvykle zobrazovala projekce nejvyššího prefekta Aumonierové, zelo prázdnotou. Cestou do taktického sálu Thálie zaslechla cosi o nové krizi, která je na spadnutí, evidentně však nesouvisela s uzávěrou, na jejímž uvalení se podílela.

Ostatní vrchní prefekti nebyli ani na její straně, ani proti ní. Michael Crissel se tvářil vlídně, vypadal jako učenec a choval se nenápadně. Podle všeho kdysi býval vynikajícím výkonným prefektem, ale posledních dvacet let strávil v závěťří Panoplie, začínal být odtržený od tvrdé reality služby venku. Kariéra Lillian Baudryové jako výkonného prefekta skončila, když ji posekalo porouchané psolaso. Poskládali ji dohromady, ale její nervový systém už nebyl jako dřív. Mohla se podrobit odbornému zásahu, dostupnému kdekoli v Třpytném pásu, ale kdyby se léčila mimo Panoplii, musela by kvůli bezpečnostnímu riziku odejít z prefektury nadobro. Dala přednost službě před zdravím, přestože to znamenalo, že na jednáních seděla ztuhle jako porcelánová panenka.

Nedůležitost Tháliina hlášení se dala poznat podle toho, že přítomni byli pouze čtyři z desíti vrchních prefektů. V jiných případech by jich tady sedělo nejmíň šest nebo sedm, dnes však bylo kolem stolu víc prázdných míst než obvykle. Zajisté vyžadovali co nejrychlejší uzavření případu, neznamenal pro ně však víc než běžnou položku na seznamu prefekturní agendy.

„Takže si to shrňme,“ řekl Clearmountain. „Máme soubory, které potvrzují podezření, že si Perigalová ušpinila ruce. Uzávěra může trvat. Nyní pouze potřebujeme skulinu utěsnit, než ji někdo jiný zneužije stejným způsobem.“

„Souhlasím, pane,“ hlesla Thálie.

„Jaké škody konkrétně způsobila manipulace s hlasováním?“ dotázala se Baudryová.

„Ve všeobecném měřítku nijak velké,“ odpověděla Thálie. „Veškeré hlasování se týkalo nevýznamných záležitos-

tí. Caitlin Perigalová by možná ráda změnila výsledky mnohem důležitějšího hlasování, ale kdyby se o to pokusila, pravděpodobnost odhalení by se zvýšila. Krátce řečeno, při důsledném dozoru a kontrole hlasů, jaké už provádíme, si nedovedu představit, že by se zásadní hlasování dalo nějak statisticky významně ovlivnit.“

„Jenže máte za úkol, abyste si to dovedla představit,“ namítl Michael Crissel.

„Engová to ví,“ šeptl Gaffney.

Thálie ocenila Crisselovu připomínku. „Omlouvám se, pane. Jenom jsem chtěla říct, že je to nepravděpodobné, aspoň podle všeho, co víme. Systém zkrátka nemůže být nikdy tak dokonalý, aby se nedal nabourat. Gödelův teorém neúplnosti –“

„Nepotřebuji přednášku z Gödela, Engová,“ prohlásil Crissel úsečně.

„Jistě, pane, pouze jsem chtěla připomenout, že systém se používáním sám testuje. Perigalová nám ve skutečnosti prokázala službu. Našli jsme logickou chybu, o níž jsme dosud nevěděli, která umožňuje mírně ovlivnit hlasování. Opravíme ji a jdeme dál. Až v budoucnu jiný chytrák objeví další skulinu, opravíme i tu. Je to setrvalý proces.“

„Takže jste přesvědčena, že mezeru dokážete ucpat?“ zeptala se Baudryová.

„Naprosto, vrchní prefekte. Je to banální záležitost.“

„Když je tak banální, jak to, že nám dosud unikala?“

„Protože jsme ji sami vytvořili.“ Thálie se snažila nehovořit příliš sebejistě. „Ucpali jsme jednu díru – a mysleli jsme si, kdovíjak chytrě –, přitom jsme neúmyslně otevřeli jinou. Problém tkví hluboko v našich programech pro identifikaci chyb. Mají zabránit, aby se neztrácely platné hlasy, ale nepředvídaně rovněž umožnily registraci falešných hlasů.“

„Nejspíš se to nestalo poprvé v historii,“ prohlásil Crissel suše.

Thálie si propletla prsty rukou položených na stole, snažila se najít správný tón mezi obranným a profesionálně nezúčastněným. „Je to politováníhodné. Ale do dnešního dne této skuliny využila pouze hrstka habitatů.“

„Politováníhodné?“ vybafl Clearmountain. „Já bych to nazval trestuhodné.“

„Pane, náš stávající programový kód pro identifikaci chyb má již dvaadvacet milionů řádků, včetně několika podprogramů, které byly napsány před více než dvěma sty dvaceti roky ještě v První soustavě. Tenkrát programátoři dokonce ani nemluvili moderní kanasijštinou. Číst jejich dokumentaci je jako... luštit sanskrt nebo něco podobného.“

„Engová má pravdu,“ řekl Gaffney. „Udělalí to nejlepší, co mohli. Tato sekundární skulina je natolik malá, že se jí pokusilo využít pouze pět habitatů z deseti tisíc. Myslím, že to můžeme vyhodnotit jako dobrou zkušenost a záležitost uzavřít.“

„Samozřejmě pouze za předpokladu, že provedeme spolehlivou opravu.“ Baudryová ztuhle kývla na Thálii. „Přece jste nás ujistila, že to bude snadné.“

„Tentokrát ano. Softwarová záplata sama nebude zdaleka tak komplikovaná, jako byla původní oprava, při níž vlastně tato chyba vznikla. Je nutné změnit jen několik tisíc řádků. Přesto bych ráda provedla první instalace manuálně, abych mohla včas vyladit neočekávané problémy, které souvisejí s různou architekturou jader. Jakmile budu spokojená, můžeme to pustit do všech deseti tisíc habitatů.“

Gaffney se pronikavě zahleděl na Thálii. „Je jasné, že ten nepořádek potřebujeme uklidit co nejrychleji, dříve než začnou potíže s uzávěrou Sídla Perigal – a vůbec nepochybují, že začnou. Musíme být připraveni provést úplnou opravu programu. Má sumární balíky k dispozici zvláštní komise pro posouzení důkazů?“

„Již od rána, pane.“

Gaffney vytáhl kapesník a potukáváním si otřel pot, který se mu leskl na čele. „Můžeme předpokládat, že rozhodne do deseti dnů. Zvládnete to do té doby také?“

„Budu hotova za dva dny. Věřím, že testy neprokáží žádné odchylky.“

„Minule jsme si rovněž věřili,“ připomněl jí Gaffney. „Nesmíme udělat stejnou chybu dvakrát.“

Jenže mezi tenkrát a nyní je podstatný rozdíl, pomyslela si Thálie. Když se naposledy prováděly opravy programu, nebyla u toho. Nemůže mluvit za své předchůdce, ale ona by nikdy nedopustila, aby jí taková chyba unikla.

„Neuděláme,“ slíbila.

Dreyfus si prohlížel místo činu z paluby kutru Panoplie, odkud měl nejlepší rozhled. Muselo to být rychlé, uvažoval, ale možná zase ne tak rychlé, aby to bylo bezbolestné nebo milosrdné. Z habitatu zbyla mrtvá slupka bez atmosféry. Jakmile paprsek, nebo co vlastně plášť prořízlo, pronikl skořepinou, začalo se ovzduší rozpínat jako vroucí koule přehřátého vzduchu a páry. Lidé neměli čas ani doběhnout ke člunům a únikovým modulům, dokonce ani k záchranným pancéřovým krytům. Měli však dost času pochopit, co se děje. Většina obyvatel Třpytného pásu nemyslí na smrt, natož na umírání v takové hrůze a bolesti.

„Nevypadá to hezky,“ řekl Sparver. „Přesto chceš jít dovnitř, než dorazí technická skupina z kriminalistické laboratoře?“

„Zkusme z chráněné databanky jádra něco získat sami,“ odpověděl Dreyfus zasmušile a rezignovaně. Nebyl si jist, zda jádro ještě vůbec existuje.

„Jaká zbraň mohla tohle udělat?“

„Nemyslím, že to byla zbraň.“

„Kolize to nebyla určitě. Ožehnutí prozrazuje zdroj usměrněné energie. Mohli Spojení vyhrabat něco tak ne-

bezpečného? Prý mají někde schovaných pár pořádných kanonů.“

Dreyfus zavrtěl hlavou. „Kdyby si pavouci chtěli vyřídit účty s nějakým habitatem, odvedli by mnohem čistší práci.“

„Přesto –“

„Jane má docela chytrý nápad, co to mohlo způsobit. Jenom vůbec nemá radost, co z toho vyplývá.“

Dreyfus a Sparver opustili kutr, prošli skafandrovou stěnou do vakua, pak pokračovali sledem starých, ale stále funkčních hermetických průchodů. Postupně je propouštěly do čím dál větších přijímacích hal, nyní temných a bez atmosféry. V místnostech zvolna vířily hromady trosek, Dreyfus identifikoval jen málo z nich. Na průzoru se mu promítal vnitřní plán habitatu, který vycházel z údajů, jež Ruskin-Sartorius dobrovolně poskytl při posledním sčítání lidu. Hlasovací jádro – kde jsou pravděpodobně rovněž uloženy simulace úrovně beta – se mělo nacházet uvnitř koule poblíž rovníku. Mohl jen doufat, že je paprsek minul.

Z hlavních vnitřních prostor – dvoukilometrová bublina byla rozdělená do obytných zón – zbyly jen spálené černé dutiny, jen trosky zdeformované žářem a rozdrčené tlakem. Poblíž řezu, kde ničivý paprsek projel klenbou, dosud žhnula kovová konstrukce. Vypadalo to, že lidé žili v bublině převážně v beztížném stavu, pouze s minimální umělou gravitací. V Pásu bylo mnoho podobných habitatů, jejich obyvatelé měli elegantní štíhlá těla a nemívali ve zvyku příliš cestovat.

Sparver a Dreyfus propluli středem koule, pomocí trysek na skafandrech se vyhýbali poletujícím kusům. Skafandry už spustily varování před zvýšenou úrovní radiace, což nijak nenahlovalo Dreyfusovo přesvědčení, že Aumonierová má pravdu, pokud jde o původce katastrofy. Jenomže aby mohl případ uzavřít, potřeboval víc než jen pár údajů ze skafandru.

„Něco jsem našel,“ ozval se náhle Sparver, když se od sebe vzdálili na několik desítek metrů.

„Co máš?“

„Pluje tu velký objekt. Mohl by to být kus člunu.“

„Uvnitř habitatu?“ zeptal se Dreyfus pochybovačně.

„Pojď se podívat sám, šéfe.“

Dreyfus manévroval se skafandrem ke Sparverovi, namířil reflektory na vznášející se objekt. Sparver měl pravdu, na první pohled připomínal část člunu nebo velký díl stroje. Ale po bližším prozkoumání bylo jasné, že to není jedno ani druhé. Černý předmět byl umělecké dílo, zjevně nedokončené.

Kdosi začal opracovávat skálu s vysokým obsahem kovů, bramborovitý balvan o průměru deset až dvanáct metrů. Temně modrý lesk přecházel do olivově zelené v místech, kde se odráželo světlo. Jedna strana balvanu zůstala drsná a neotesaná, ale z druhé již vystupovala budoucí plastika. Velké části byly upraveny pouze nahrubo, jiné byly již dokončené, zformované přesně na centimetr. Podle způsobu, jakým roztavený kámen kolem dokončené oblasti ztuhl, pracoval umělec pomocí fúzních hořáků, nikoli vrtáky či dláty. Rozteklé tvary nataveného balvanu tvořily nedílnou součást díla, byly do kompozice začleněny tak, že nemohly být náhodné.

Což ovšem neznamenalo, že měl Dreyfus sebemenší poňtí, co by socha mohla představovat. Z kamene vystupovala mužská tvář, jenomže vzhůru bradou. Když Dreyfus otáčel skafandr nohama nahoru, na okamžik měl dojem, že obličej užuž poznává, nepatřil však někomu, koho by osobně znal, ale celebritě nebo významné historické osobnosti. Pak ta prchavá chvíle minula a s ní i pocit, že je mu tvář povědomá. Možná to tak bylo lepší. Výraz sochy bylo těžké odhadnout, mohl vyjadřovat jak vrchol blaha, tak hrůzy.

„Co na to říkáš?“ zeptal se Sparver.

„Nic,“ odpověděl Dreyfus. „Třeba nám něco prozradí beta-simulace, pokud se je podaří obnovit.“ Popohnal skafandr blíž a vystřelil na plující balvan přilnavou značku, aby technická skupina věděla, že ho má odvézt.

Přemístili se k plášti bubliny, až se vznášeli přímo pod hladce vypáleným řezem. Zčernalé vzduchotěsné obložení se oloupalo, odkrylo spečenou skořepinu habitatu. Paprsek kámen rozžhavl, takže změkl na kaši a zase ztuhl do jakoby organických tvarů, které až nepříjemně připomínaly nedokončenou sochu, ve světle reflektorů na přilbách se černě leskly jako sopečné sklo. Desetimetrovou mezerou byly vidět hvězdy. Tam někde venku, uvažoval Dreyfus, je vše, co zbylo z biomu, když se vyvalil z habitatu do vzduchoprázdného prostoru.

Namířil skafandr do mezery. Zastavil se asi v polovině tloušťky rozříznuté skořepiny u blyštivého objektu, který uvízl ve ztuhlé skále. Nejspíš to byla uvolněná deska obložení, kterou polapil tuhnoucí kámen. Dreyfus odepjal z opasku řezák a oddělil kus kovu zvíci dlaně. O kousek dál objevil druhý blýskavý plát, pak třetí. Během minuty měl tři rozličné vzorky, schoval je do vaku na břichu skafandru.

„Máš něco?“ zeptal se Sparver.

„Myslím, že mám. Jestli to způsobilo výtokové záření, musel kov zachytit spoustu částic. Budou v něm stopy štěpení, těžké izotopy a produkty rozpadu. Technici z kriminalistické laboratoře nám už řeknou, zda signatura odpovídá motorům Spojených.“

Takže to vyslovil, už to bylo venku.

„Dobrá, ale ať řeknou technici cokoli, proč by to Ultrové dělali? Nemohli přece doufat, že jim to projde.“

„Možná právě v to doufali – rozříznout a uletět. Do naší soustavy se nemusejí vrátit celá desetiletí, dokonce staletí. Myslíš, že se potom bude ještě někdo starat, co se kdysi stalo habitatu Ruskin-Sartorius?“

Sparver se na chvíli zamyslel, pak řekl: „Ty jo.“

„Jenže já už tu nebudu. Ani ty ne.“

„Ty máš ale nebývale veselou náladu.“

„Zahynulo zde devět set šedesát lidí, Sparveru. To není zrovna důvod k veselí.“ Dreyfus se rozhlédl, nespatriil však nic, co by se dalo použít jako vzorky pro laboratoř. Zanedlouho dorazí technická jednotka a ohledá místo činu, ale skutečně náročná práce je teprve čeká, až se to celé provalí a Panoplie nebude nucena pracovat v utajení.

Jenže potom stejně propukne hotové peklo.

„Jdeme k hlasovacímu jádru,“ řekl Dreyfus a obrátil skafandr od propáleného pláště. „Čím dříve budeme pryč, tím lépe. Cítím, že duchům dochází trpělivost.“

3

Ať to byla náhoda, nebo záměr – Dreyfus nikdy nebyl natolik zvědavý, aby si to zjistil –, čtvero hlavních přístavišť na zadní straně Panoplie připomínalo rozšklebenou tvář na halloweenské dýni. Nebyl učiněn žádný pokus uhladit či vytvarovat vnější krunýř skály, nebo jí aspoň dodat symetrický vzhled. Kolem Žlutozemě kroužily tisíce podobných asteroidů, hrubé skály přivlečené na parkovací dráhy, kde čekaly, až je někdo rozebere a přebuduje na zbrusu nové habitaty. Panoplie však byla jediným sídlem zhruba tisícovky prefektů, od nejvyššího prefekta až po nejzelenějšího agenta, který byl právě povýšen z kadeta na zástupce výkonného prefekta.

Kutr vlétl do nosu a zaparkoval vedle šiku podobných lehkých plavidel. Dreyfus a Sparver předali důkazní materiál kriminalistickému technikovi, který na ně čekal, a podepsali doklad. Převravní pásy je dopravily hlouběji do asteroidu, až se ocitli v jedné z rotujících sekcí.